

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. rugsėjo 28 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 2011/83/ES – 2 straipsnio 14 punktas – Direktyva (ES) 2019/771 – 2 straipsnio 12 punktas – Komeracinė garantija – Garantijos pareiškime arba atitinkamoje reklamoje nurodytos sąlygos ar kiti galimi reikalavimai, nesusiję su parduodamos prekės atitiktimi – Garanto įsipareigojimas, susijęs su atitinkamo vartotojo pasitenkinimu įsigyta preke – Vartotojo nepasitenkinimo nustatymas“

Byloje C-133/22

dėl *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) 2022 m. vasario 10 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. vasario 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

LACD GmbH

prieš

BB Sport GmbH & Co. KG

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kuriį sudaro kolegijos pirmininkė K. Jürimäe, teisėjai M. Safjan, N. Piçarra (pranešėjas), N. Jääskinen ir M. Gavalec,

generalinis advokatas P. Pikamäe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *LACD GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwalt S. Kuhn*,
- *BB Sport GmbH & Co. KG*, atstovaujamos *Rechtsanwalt C. Rohnke*,
- Europos Komisijos, atstovaujamos M. Noll-Ehlers, I. Rubene ir N. Ruiz García,

* Proceso kalba: vokiečių.

susipažinęs su 2023 m. kovo 9 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,
priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011, p. 64), 2 straipsnio 14 punkto ir 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2019/771 dėl tam tikrų prekių pirkimo–pardavimo sutarčių aspektų, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB bei panaikinama Direktyva 1999/44/EB (OL L 136, 2019, p. 28), 2 straipsnio 12 punkto išaiškinimo.
- 2 Prašymas pateiktas nagrinėjant *LACD GmbH* ir *BB Sport GmbH & Co. KG* ginčą dėl ant LACD parduodamų prekių esančio pareiškimo teisėtumo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2011/83

- 3 Direktyvos 2011/83 4, 5 ir 7 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:
  - „(4) <...> Suderinti tam tikrus vartotojų nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytų sutarčių teisės aspektus yra būtina siekiant skatinti realią vartotojų vidaus rinką, kurioje būtų siekiama nustatyti tinkamą pusiausvyrą tarp aukšto vartotojų apsaugos lygio ir įmonių konkurencingumo, tuo pačiu užtikrinant subsidiarumo principo laikymąsi;
  - (5) <...> Todėl visiškas vartotojų informacijos [informavimo] ir teisės atsisakyti sutarties suderinimas nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytose sutartyse padės pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį ir pagerinti įmonių ir vartotojų vidaus rinkos veikimą [vidaus rinkos veikimą įmonių ir vartotojų santykių požiūriu];<...>
  - (7) visiškas kai kurių pagrindinių reglamentavimo aspektų suderinimas turėtų labai padidinti teisinį tikrumą vartotojams ir prekyautojams. <...>“
- 4 Remiantis šios direktyvos 1 straipsniu, jos tikslas – „pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį ir taip prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo suderinant tam tikrus valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų aspektus, susijusius su vartotojų ir prekyautojų sudarytomis sutartimis“.

- 5 Nurodytos direktyvos 2 straipsnio 14 punkte sąvoka „komercinė garantija“ apibrėžta kaip „[bet koks] prekiautojo ar gamintojo (laiduotojo) įsipareigojimas grąžinti vartotojui jo sumokėtą sumą arba pakeisti, sutaisyti ar suremontuoti prekes, neatitinkančias garantijos dokumente ar reklamoje, pateikiamoje sudarant sutartį ar iki jos sudarymo, išdėstytų sąlygų ar kitų reikalavimų, nesusijusių su atitiktimi (šis įsipareigojimas papildo prekiautojo teisinius įsipareigojimus, susijusius su atitikties garantija)“.
- 6 Tos pačios direktyvos 6 straipsnio „Informacijos reikalavimai, taikomi nuotolinės prekybos sutartims ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytoms sutartims“ 1 dalyje numatyta:

„Prieš vartotojui įsipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį ar atitinkamą pasiūlymą, prekiautojas aiškiai ir suprantamai pateikia vartotojui šią informaciją:

<...>

m) jei taikoma, tai, kad yra pagalba ir paslaugos vartotojui prekę įsigijus, komercinės garantijos, ir jų sąlygos;

<...>“

Direktyva 2019/771

- 7 Remiantis Direktyvos 2019/771 1 straipsniu, ja siekiama „užtikrinant aukštą vartotojų apsaugos lygį prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo <...>“.
- 8 Šios direktyvos 2 straipsnio 12 punkte sąvoka „komercinė garantija“ apibrėžta kaip „pardavėjo arba gamintojo (garanto), be pardavėjo teisinio įsipareigojimo, susijusio su atitikties garantija, priimtas įsipareigojimas vartotojui kompensuoti sumokėtą kainą ar pakeisti, pataisyti prekes ar teikti jų priežiūros paslaugas, jeigu šios prekės neatitinka garantijos dokumente arba aktualioje reklamoje, skelbtoje sudarant sutartį arba iki jos sudarymo, išdėstytų sąlygų ar kitų [galimų] reikalavimų, nesusijusių su atitiktimi“.
- 9 Minėtos direktyvos 24 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad jos nuostatos netaikomos sutartims, sudarytoms iki 2022 m. sausio 1 d.

Vokietijos teisė

- 10 Pagal šiai bylai taikomos redakcijos *Bürgerliches Gesetzbuch* (toliau – Civilinis kodeksas) 443 straipsnio 1 dalį pardavėjo, gamintojo ar kitos trečiosios šalies garantijos pareiškime arba atitinkamoje reklamoje, pateikiamoje sudarant pirkimo–pardavimo sutartį ar iki jos sudarymo, priimtas įsipareigojimas yra garantija, papildanti atitikties garantiją, kuria įsipareigojama grąžinti sumokėtą sumą, pakeisti parduotą prekę arba ją sutaisyti ar suteikti bet kurią kitą su preke susijusią paslaugą, jeigu ji neatitinka garantijos pareiškime arba reklamoje nurodytų sąlygų ar kitų galimų reikalavimų, nesusijusių su atitiktimi.
- 11 Šio kodekso 479 straipsnio 1 dalyje, pirma, numatyta, kad garantijos pareiškimas, kaip jis suprantamas pagal kodekso 443 straipsnį, turi būti suformuluotas paprastai ir suprantamai, ir, antra, išvardyti elementai, kurie privalo būti šiame pareiškime.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 12 LACD per mažmenininkus ir internete veikiančius prekybininkus platina sporto ir kūno rengybos gaminius, pažymėtus LACD prekių ženklu. Bent iki 2013 m. ji prie parduodamų marškinėlių tvirtindavo etiketes (*Hang-Tags*) su tokiu tekstu (toliau – LACD pareiškimas):

„LACD garantija

Kiekvienai LACD prekei suteikiame garantiją visam naudojimo laikui. Jei nesate visiškai patenkinti kuria nors iš mūsų prekių, prašome grąžinti ją pardavėjui, iš kurio ją įsigijote. Taip pat galite grąžinti prekę tiesiogiai LACD, tačiau nepamirškite mums nurodyti, kur ir kada ją įsigijote.“

- 13 2018 m. rugpjūčio mėn. *BB Sport*, prekiaujanti sporto ir kūno rengybos prekėmis, per slaptą klientę (*Testkäuferin*) internetu įsigijo dvejus LACD prekių ženklu pažymėtus marškinėlius, prie kurių buvo pritvirtintos etiketės su LACD pareiškimu.
- 14 Manydama, kad šiose etiketėse pateikta informacija neatitinka teisinių reikalavimų, taikomų garantijos pareiškimui, kaip jis suprantamas pagal Civilinio kodekso 443 ir 479 straipsnius, *BB Sport* pareiškė *Landgericht München I* (Miuncheno I apygardos teismas, Vokietija) ieškinį, juo prašė įpareigoti LACD nebetvirtinti prie parduodamų drabužių tokių etikečių. Šiam teismui atmetus ieškinį, *BB Sport* pateikė apeliacinį skundą *Oberlandesgericht München* (Miuncheno aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) ir šis jį patenkino.
- 15 Tada LACD pateikė kasacinį skundą *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas) – prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, o šis mano, kad pagrindinės bylos baigtis priklauso nuo Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkto ir Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punkto išaiškinimo, nes pagrindinėje byloje pareikštas reikalavimas dėl nesąžiningos komercinės veiklos nutraukimo, grindžiamas pakartotinio pažeidimo grėsme, gali būti patenkintas tik tuo atveju, jei veiksmais, dėl kurių priekaištaujama atsakovei, konkurencijos teisė pažeista tiek klostantis faktinėms aplinkybėms, tiek sprendimo dėl kasacinio skundo priėmimo dieną.
- 16 Šis teismas pirmiausia pažymi, jog norint konstatuoti, kad LACD pažeidė Civilinio kodekso 479 straipsnio 1 dalyje numatytas informavimo pareigas, būtina, kad LACD pareiškime nurodytas įsipareigojimas paimti atgal parduotą drabužį, jei vartotojas liko juo nepatenkintas, būtų pripažintas „garantija“, kaip ji suprantama pagal šio kodekso 443 straipsnio 1 dalį, kuria į Vokietijos teisę perkelta 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 223) vartojama sąvoka „garantija“ ir kuri nuo 2022 m. sausio 1 d. grindžiama Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punktu.
- 17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas laikosi nuomonės, kad, nors „vartotojo pasitenkinimas įsigyta preke“ nesietinas su „pirkinio specifikacijomis“, jis gali reikšti „kitą reikalavimą, nesusijusį su atitiktimi“, kaip tai suprantama pagal Civilinio kodekso 443 straipsnio 1 dalį. Jis patikslina, kad šis antrasis kriterijus į šią nuostatą įtrauktas nuo 2014 m. birželio 13 d., siekiant į Vokietijos teisę perkelti Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkte esančią sąvoką „komercinė garantija“.

- 18 Anot šio teismo, nei šio 2 straipsnio 14 punkto ar Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punkto formuluotės, nei šių nuostatų kontekstas neleidžia daryti vienareikšmiškos išvados, kad „vartotojo nepasitenkinimas įsigyta preke“ yra „garantijos pareiškime nurodytas galimas reikalavimas, nesusijęs su atitiktimi“, kaip tai suprantama pagal šias nuostatas, kurių įrodžius galima būtų reikalauti grąžinti sumokėtą sumą, pakeisti prekę arba ją sutaisyti ar suteikti bet kurią kitą su ta preke susijusią paslaugą, ir šio nepasitenkinimo neturi lemti prekės būklė arba savybės.
- 19 Vis dėlto kadangi tokį aiškinimą patvirtina Direktyvoje 2011/83 ir Direktyvoje 2019/771 numatytas tikslas užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį, šis teismas kelia klausimą, kaip šis „vartotojo nepasitenkinimas įsigyta preke“ turi būti įrodytas, kad būtų galima pasinaudoti „komercine garantija“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punktą ir Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punktą.
- 20 Šiomis aplinkybėmis *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar gali būti konstatuojama, kad egzistuoja kitas galimas reikalavimas, nesusijęs su atitiktimi, kaip jis suprantamas pagal [Direktyvos 2011/83] 2 straipsnio 14 punktą arba pagal [Direktyvos 2019/771] 2 straipsnio 12 punktą, kai garanto pareiga priklauso nuo su vartotojo asmeniu susijusių aplinkybių, visų pirma nuo jo subjektyvaus pirkinio vertinimo (šiuo atveju – vartotojo pasitenkinimo pirkiniu), ir šios asmeninės aplinkybės nebūtinai susijusios su pirkinio būkle arba savybėmis?
2. Jei atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas:
- ar reikalavimų, kurie yra pagrįsti su vartotojo asmeniu susijusiomis aplinkybėmis (šiuo atveju – jo pasitenkinimas įsigytais prekėmis), nebuvimą turi būti galima nustatyti remiantis objektyviomis aplinkybėmis?“

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

- 21 2023 m. kovo 9 d. generaliniam advokatui pristačius išvadą, 2023 m. balandžio 6 d. LACD Teisingumo Teismo kanceliarijai pateikė dokumentą, kuriame paprašė atnaujinti žodinę proceso dalį, remdamasi Teisingumo Teismo procedūros reglamento 83 straipsniu. Grįsdama šį prašymą LACD teigia, pirma, kad generalinis advokatas neatsižvelgė į tai, kad ji neeksploatuoja internetinės parduotuvės. Antra, LACD primygtinai pabrėžia prašymą priimti prejudicinį pateikusio teismo prašomo Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 dalies išaiškinimo svarbą.
- 22 Svarbu priminti, kad pagal SESV 252 straipsnio antrą pastraipą generalinis advokatas viešame posėdyje visiškai nešališkai ir nepriklausomai teikia motyvuotą išvadą dėl bylų, kuriose pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statutą jis turi dalyvauti. Teisingumo Teismo nesaisto nei ši išvada, nei ją grindžiantys generalinio advokato motyvai. Be to, nei Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statute, nei Procedūros reglamente šalims nenumatyta galimybė pateikti atsiliepimus į generalinio advokato išvadą. Vadinasi, suinteresuotojo asmens nesutikimas su generalinio advokato išvada savaime negali būti motyvas, pateisinantis žodinės proceso dalies atnaujinimą (2021 m. spalio 21 d. Sprendimo *Beeren-, Wild-, Feinfrucht*, C-825/19, EU:C:2021:869, 24–26 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

- 23 Kadangi nagrinėjama atveju, kaip pažymėta šio sprendimo 21 punkte, LACD tik ginčija tam tikras generalinio advokato išvados dalis ir pateikė pastabų dėl šios išvados turinio, nėra pagrindo nurodyti atnaujinti žodinę proceso dalį.

Dėl prejudicinių klausimų

- 24 Pirmiausia pažymėtina, jog kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo išaiškinti Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punktą, svarbu pabrėžti, kad ši direktyva, remiantis jos 24 straipsnio 2 dalimi, netaikoma iki 2022 m. sausio 1 d. sudarytoms sutartims. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamų marškinėlių pardavimo sutartis buvo sudaryta 2018 m. rugpjūčio mėn.
- 25 Šiomis aplinkybėmis reikia kartu nagrinėti du klausimus, kuriais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punktą turi būti aiškinamas taip, kad sąvoka „komercinė garantija“ kaip „garantijos dokumente ar reklamoje, pateikiamoje sudarant sutartį ar iki jos sudarymo, išdėstytus kitus galimus reikalavimus, nesusijusius su atitiktimi“, apima garanto įsipareigojimą suinteresuotam vartotojui dėl su šio vartotojo asmeniu susijusių aplinkybių, kaip antai jo subjektyviai vertinamo pasitenkinimo įsigyta preke, ir, jei taip, kaip šios aplinkybės turi būti įrodytos siekiant pasinaudoti šia komercine garantija.
- 26 Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkte sąvoka „komercinė garantija“ apibrėžta kaip „[bet koks] prekiautojo ar gamintojo (laiduotojo) įsipareigojimas grąžinti vartotojui jo sumokėtą sumą arba pakeisti, sutaisyti ar suremontuoti prekes, neatitinkančias garantijos dokumente ar reklamoje, pateikiamoje sudarant sutartį ar iki jos sudarymo, išdėstytą sąlygų ar kitų reikalavimų, nesusijusių su atitiktimi (šis įsipareigojimas papildo prekiautojo teisinius įsipareigojimus, susijusius su atitikties garantija)“.
- 27 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkte nėra nieko, kas leistų į jo taikymo sritį neįtraukti garanto įsipareigojimo, susijusio su paties vartotojo subjektyviai vertinamu „pasitenkinimu įsigyta preke“.
- 28 Iš tiesų, viena vertus, šioje nuostatoje daroma nuoroda į „bet kokią“ garanto įsipareigojimą atitinkamam vartotojui, „papildantį jo teisinius įsipareigojimus, susijusius su atitikties garantija“. Kita vertus, kaip pažymėjo generalinis advokatas išvados 30 punkte, neutrali, bendro pobūdžio formuluotė „kiti [galimi] reikalavimai“ visai gali apimti nepatenkintus subjektyvius vartotojo lūkesčius dėl įsigytos prekės, nesvarbu, ar yra objektyvių pagrindų, susijusių su jos požymiais ir ypatumais.
- 29 Be to, kaip matyti, be kita ko, iš Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkto, informavimas apie „komercinę garantiją“ yra dalis šioje direktyvoje įtvirtintų pareigų, skirtų suteikti suinteresuotam vartotojui informaciją, iki jam sudarant sutartį. Šiame 6 straipsnyje reikalaujama, kad, prieš vartotojui įsipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį arba atitinkamą pasiūlymą, prekiautojas aiškiai ir suprantamai pateiktų jam informaciją apie komercinę garantiją, jei tokia taikoma, ir jos sąlygas.
- 30 Taigi aiškinant Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punktą taip, kad sąvoka „komercinė garantija“ apima prekiautojo įsipareigojimą, susijusį su „vartotojo pasitenkinimu įsigyta preke“, laikomasi šia direktyva siekiamo tikslo užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį garantuojant jų informavimą ir

saugumą sudarant sandorius su prekiautojais, kaip matyti iš šios direktyvos 1 straipsnio, siejamo su jos 4, 5 ir 7 konstatuojamosiomis dalimis. Iš tiesų, toks aiškinimas leidžia šiam vartotojui, pirma, susipažinti su prekiautojo įsipareigojimu ir iš anksto geriau suprasti jo ketinamos sudaryti sutarties sąlygas, kad galėtų sąmoningai priimti sprendimą sudaryti tokią sutartį ar ne, ir, antra, gauti iš nurodyto prekiautojo pirkimo kainos kompensaciją vien remiantis išreikštu nepasitenkinimu, o tai sustiprina jo apsaugą to prekiautojo atžvilgiu.

- 31 Be to, prekiautojo įsipareigojimu priimti atgal įsigytą prekę, jei suinteresuotas vartotojas nebus ją patenkintas, išreiškiama šio prekiautojo laisvė užsiimti verslu, įtvirtinta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 16 straipsnyje, kurios taip pat reikia laikytis aiškinant Direktyvą 2011/83, atsižvelgiant į jos 4 konstatuojamojoje dalyje nurodytą tikslą užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp aukšto vartotojų apsaugos lygio ir įmonių konkurencingumo (šiuo klausimu žr. 2022 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Victorinox*, C-179/21, EU:C:2022:353, 39 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 32 Galiausiai į klausimą, ar galimas suinteresuoto vartotojo nepasitenkinimas įsigyta preke turi būti nustatytas objektyviai, galima atsakyti tik neigiamai, kaip generalinis advokatas pažymėjo išvados 48 punkte. Iš tiesų su tokia preke susijusių subjektyvių šio vartotojo lūkesčių nepatenkinimo iš esmės negalima objektyviai patikrinti. Taigi šiuo klausimu turi pakakti paprasto šio vartotojo pareiškimo.
- 33 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti: Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punktą turi būti aiškinamas taip, kad sąvoka „komercinė garantija“ kaip „garantijos dokumente ar reklamoje, pateikiamoje sudarant sutartį ar iki jos sudarymo, išdėstytus kitus galimus reikalavimus, nesusijusius su atitiktimi“, apima garanto įsipareigojimą suinteresuotam vartotojui dėl su šio vartotojo asmeniu susijusių aplinkybių, kaip antai jo subjektyviai vertinamo pasitenkinimo įsigyta preke, ir šios aplinkybės neturi būti objektyviai įrodytos siekiant pasinaudoti šia komercine garantija.
- 34 Atsižvelgiant į tai, kad, kaip konstatuota šio sprendimo 15 punkte, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo taip pat turėsiantis atsižvelgti į Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punktą vertindamas LACD pareiškimo teisėtumą, reikia pridurti, kad pirmesniame šio sprendimo punkte pateiktas Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkto išaiškinimas taip pat taikomas aiškinant Direktyvos 2019/771 2 straipsnio 12 punktą, nes sąvoka „komercinė garantija“ šiose dviejose nuostatose apibrėžta beveik identiškai; be to, kaip ir Direktyva 2011/83, Direktyva 2019/771, kaip matyti iš jos 1 straipsnio, siekiama užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 35 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir

Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB, 2 straipsnio 14 punktas

turi būti aiškinamas taip:

sąvoka „komercinė garantija“ kaip „garantijos dokumente ar reklamoje, pateikiamoje sudarant sutartį ar iki jos sudarymo, išdėstytus kitus galimus reikalavimus, nesusijusius su atitiktimi“, apima garanto įsipareigojimą suinteresuotam vartotojui dėl su šio vartotojo asmeniu susijusių aplinkybių, kaip antai jo subjektyviai vertinamo pasitenkinimo įsigyta preke, ir šios aplinkybės neturi būti objektyviai įrodytos siekiant pasinaudoti šia komercine garantija.

Parašai.